

Nieuwsbrieven 2011

In 2011 verschenen er nieuwsbrieven in de maanden: februari, mei; augustus en oktober.

Nieuwsbrief januari 2011

Beste Rainbow sympathisanten, dag rafiki's (vrienden)

We fly so high... Ja vorige maand vlogen we terug naar Kenia, om er te zijn bij de start van het nieuwe schooljaar in de Rainbow4kids Primary School. We hadden het 1-septembergevoel, maar dan bij tropische temperaturen! En we hadden het gevoel van 'so good to be back'.

Zalig om de stralende gezichtjes te zien, we kregen spontaan hun knuffel en glimlach, we zagen een sterk leerkrachtenteam. Ze spraken ons toe, gemotiveerd en dankbaar. We spraken met tevreden ouders, we zagen bangere blikken van nieuwkomertjes.

'We keken rond in de klassen, we herkenden vele gezichtjes, en planden om samen met onze directeur klas lijsten te maken. We namen pasfoto's voor op de website, we ruimden op, we bouwden rekken, we hielpen nadenken en plannen maken, we vergaderden en we maakten naschools plezier met onze leraren, ...

Wie zit in welke klas, wie is terug en wie niet, een hele zoektocht. We bemerkten nieuwe schattige kleutertjes, waarvan een aantal uit ons dorp, en dat maakt ons gelukkig! Want we willen zeker ook die mensen een kans geven op een betere toekomst... De meesten zijn heel arm, vandaar dat ze vaak hun kinderen niet naar school kunnen sturen...

De vloer ligt er mooi bij, zacht glad en passend van kleur. We bemerken propere toiletten dankzij Mokha, een jongen uit het dorp als fulltime hulp op school. De reusachtige regenton die het dakwater opvangt, doet goed dienst bij de schoonmaak, onze bananenboom groeit, de porridge smaakt nog lekker, de maaltijden worden in grote potten gekookt in een vernieuwde keuken, ja we gaan vooruit, soms es polé polé, soms es wat sneller, **maar steeds dankzij jullie steun en samenwerken met ons!**

Het schooljaar 2011 is er dus officieel gestart,

En... we gaan er voor...

If you can dream it, you can do it ...

Onze container vertrok in december, bereikte later dan gepland de haven in Mombasa, maar hij reed vrijdag 18 februari om 07.00 u. plaatselijke tijd ons dorp binnen om voor de schoolpoort te stoppen! Het enthousiasme was tot hier te voelen... straks worden de spullen verdeeld, met de kinderen als prioriteit!

We hebben momenteel 9 vrijwilligers die ons lerarenteam bijstaan met raad en daad.

Vanuit het thuisfront wordt intussen gewerkt aan het sponsorprogramma, aan communicatie met sponsors in verband met veranderingen, aan de website enz. Onze agenda staat gevuld met acties in het voorjaar vooral in scholen. We maken plannen, we organiseren, en we houden nooit op met dromen...

Lieve sponsorouders, mogen we jullie vragen 96 euro te storten voor jullie sponsorkindje, vóór 15/03, zodat we weten of alle kinderen opnieuw een sponsor hebben. In bijlage het sponsorprogramma, met nodige info voor de overschrijving.

Als antwoord op de grote vraag om post mee te geven naar jullie sponsorkindje: schrijven mag nu reeds, en de post gaat mee begin juli. De Keniaanse kinderen kijken uit naar die post, het is echt belangrijk voor hen iets van jullie te vernemen... Laat deze wens van hen in vervulling gaan...

POST mag naar: Josette Francois – Reuzenstraat 10 – 1602 Vlezenbeek

Asante sana, heel gemeend

Katrien en Hilde, Ingrid en Josette

+++++

Nieuwsbrief mei 2011

Beste Rainbow4kids sympathisanten,

Deze morgen vond ik deze 'boodschap' in mijn mailbox en dit is eigenlijk de perfecte openingszin voor deze nieuwsbrief:

*“Wil je je rijk voelen?
Tel dan de dingen die je bezit, die niet met geld te koop zijn.”*

Auteur onbekend

Vaak krijg ik de vraag: “*waarom Kenia?*”

Ik heb me tijdens dit verblijf echt gerealiseerd dat het antwoord vooral in die kleine dingen zit, die niet te koop zijn. Want deze maken “Rainbow4kids” zo waardevol. Daarom deel ik dan ook heel graag mijn ervaringen via foto's.

Het regenseizoen is volop bezig en de eerste dagen heb ik me er wel vaak aan geërgerd. Maar als je dan ziet hoe blij en dankbaar de Kenianen zijn dat hun maïs begint te groeien... dan wordt je toch wel even stil... Dankzij enkele sponsors hebben we onze kinderen weer “extra's” kunnen geven:

- ✓ De naaister in ons dorp is volop bezig met het naaien van **regenjasjes** voor **AL** onze kinderen. De meeste kinderen hebben immers zelf geen regenjas ...

- ✓ Ze kregen ook allemaal een paraplu... Nu kunnen we echt wel met fierheid zeggen dat onze school 'opgemerkt' wordt op school!

- ✓ In Kenia is men nogal gesteld op een correct uniform. Blauw geruit kleedje voor de meisjes, blauwe broek en blauw geruit hemdje voor de jongens, zwarte schoenen en grijze kousen. Maar de meeste kinderen hebben echter geen kousen . De school heeft hen nu allemaal **twee paar nieuwe kousen** kunnen geven.

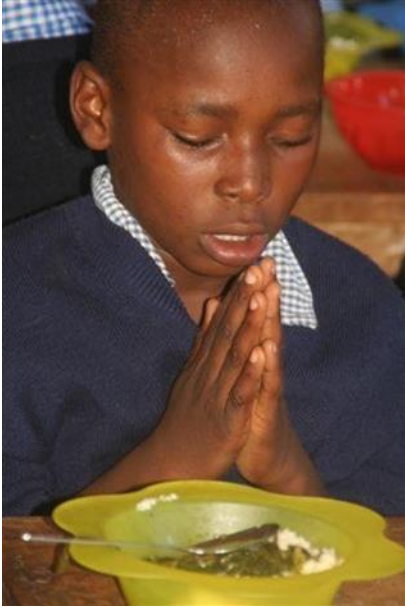

- ✓ Tof om de kids **schoolmateriaal** te kunnen geven, bijvoorbeeld een schooltas (dankzij container): toch leuker en beter dan een plastic zakje want het is zwaar dragen tijdens hun lange wandeling naar school...

- ✓ In afwachting van ons eigen fruit (zie foto's rechts: onze fruitbomen groeien!) kunnen we onze kinderen, dankzij de steun van vele Vlaamse scholen, nu reeds één keer per week **een stuk fruit** aanbieden en dankzij deze extra financiële steun kunnen we ook ons lunchprogramma meer variëren. In plaats van iedere dag bonen met mais of rijst krijgen onze kinderen nu **afwisselend groenten**.

Niet alleen deze tastbare dingen maken dit alles zo waardevol en geven ons een gevoel van trots, maar:

- Ook het gewoon zien wapperen van **onze eigen vlag**...

of het vasthouden van **een baby** van enkele
minuten oud

➤ of **samen** op vrijdagnamiddag **schelpen zoeken** aan het strand...

➤ of die spontane en dankbare **glimlach** van een kind...

Ja, lieve mensen daarvoor doen we het...

en dankzij jullie financiële steun kunnen we met z'n allen **écht** wel het verschil
blijven maken voor deze Keniaanse kinderen.

Nogmaals een oprechte **ASANTE SANA** = dank u wel voor jullie vertrouwen in ons project.

Katrien (*mama Rainbow*)

uit naam van het Rainbow4kids team

Zomer 2011

Jambo beste sponsors en sympathisanten,

Mijn naam is Vera, en als enige teamlid dat Kenia nog nooit had bezocht, krijg ik nu van Katrien de opdracht mijn ervaringen neer te schrijven. Een hele klus want “alles” kan ik niet verwoorden: de sfeer, de hartelijkheid, om van de geur van Afrika nog niet te spreken...

Na een lange vermoeiende vlucht zetten we op 2 juli voor het eerst voet op Afrikaanse grond. De luchthaven in Mombasa oogt mooi en verzorgd. Niets laat hier vermoeden welke armoede we zullen tegenkomen enkele kilometers verder. We sjouwen met pak en zak, want we waren met velen. Onze familie met 10, allen voor het eerst in Kenia, 3 vrijwilligers en Katrien. Al snel blijkt dat we Katrien heel goed kunnen gebruiken om ons door alle instanties heen te loodsen. Een busje staat ons op te wachten en na heel wat laad- en sleurwerk rijden we richting Diana Beach. Om daar te geraken moeten we eerst met een overzetboot de Likonirivier oversteken. Voor het eerst kijken we alle 10 verwonderd bij het zien van een enorme massa voetgangers, bussen, auto's, vrachtwagens die aanschuiven om op de overzet te geraken. Er wordt niet geduwd, iedereen loopt gedisciplineerd achter elkaar aan en wacht z'n beurt af.

Aan de andere kant van de rivier rijden we ongeveer één uur langs de enige verharde weg. De nederzettingen die we tegenkomen zijn eenvoudig en tonen ons meteen wat armoede is. Mensen lopen af en aan om van alles en nog wat te verkopen: autobanden, meubels, groenten en fruit. De koeien en geiten lopen langsheen de mensen. De bevolking is een mengelmoes van rassen en stammen. Moslims, katholieken, Masai, rastamannen... iedereen probeert dingen te verkopen om te overleven. Wanneer we het drukke centrum verlaten rijden we in een groenere omgeving richting Ukunda.

Zaterdag en zondag leidt Katrien ons doorheen de verschillende plaatsen waar de mensen heel blij zijn haar terug te zien. Van overal hoor je blij stemmen “Jambo, jambo, mama Rainbow”. Ja hier is ze duidelijk heel graag gezien en vlug zal iedereen op de hoogte zijn dat ze terug in het land is. De mensen begroeten ons zeer hartelijk en Katrien vertelt wie we zijn. Dat zal ons later veel helpen want vrienden van mama Rainbow aanzien ze ook als hun vrienden.

Ik heb het verbod gekregen om deze eerste twee dagen de linkerkant van ons verblijf te verkennen. Daar ligt namelijk de “Rainbowschool” en dit wil ze maandag samen met ons bezoeken.

Vol spanning staan we maandagvoormiddag Katrien op te wachten. Stilletjes en met een kloppend hart gaan we richting school. Na honderden meters komen we in Maweni, het dorp waar de school staat.

De directeur, leerkrachten en kinderen staan ons op te wachten en we horen een luid gegil als de poort opengaat en de kinderen de speelplaats opgelopen komen. Zo blij mama Rainbow te zien, allemaal lachende gezichten komen naar ons toegelopen. We hebben geen armen en handen genoeg om iedereen aan te raken en op te tillen. De kinderen onthalen ons zingend op de binnenkoer van de school. Katrien spreekt en toe en stelt ons allen voor. We betreden stil het verhoogd gedeelte van de binnenkoer zoekend naar herkenbare gezichtjes die ik al tegenkwam op de sponsorwebsite. Ik hoor Katrien vertellen waarom we hier een maand in Kenia zijn en... we hebben post mee van de sponsors. Onze "eigen" sponsorkinderen worden naar voor geroepen, enthousiast tillen we onze kinderen op de arm. Vervolgens spreekt James (de directeur) tot ons en de kinderen. Alle leerkrachten worden voorgesteld. Na wat zang, voordracht en het tonen van wat talenten van kinderen zitten we in het bureau van James te luisteren naar de dankbaarheid en lovende woorden die hij uit. We zijn in Kenia voor het goede doel, om het project te helpen en ondersteunen. We overhandigen hem heel wat ingezameld schoolmateriaal. Samen met Katrien en Fathuma (leerkracht en onderdirectrice) gaan we van klas naar klas. Overal zijn leerkrachten en kinderen enthousiast. Ze zingen, dansen, spelen muziek, tonen imitatiekunstjes van bekende artiesten. Echt een warm onthaal. "JA" denk ik, dit bevalt mij, hier wil ik terugkomen. Stilletjes begint het tot mij door te dringen dat Katrien en Dany hier iets heel groots en moois hebben opgestart.

Wij willen hen daarbij zoveel mogelijk helpen om "het project" tot het onze te maken.

Het voelt goed te zien wat met veel sponsorgeld verwezenlijkt is en... er is nog heel wat dat op het verlanglijstje staat. Van de school stappen we rondom het dorpje Maweni dat eigenlijk bij de school hoort. Ook hier gaat het er hartelijk aan toe en geven ze Katrien een warme knuffel. Het eerste wat we tegenkomen is de waterput die gemaakt werd en waar naast de school ook de mensen uit het dorp gebruik van kunnen maken. We gaan van huisje naar huisje en overal worden we als "vrienden van mama Rainbow" aanzien. Dit zal ons later vaak toegeroepen worden en helpen want vrienden van mama Rainbow zien zij ook als hun vrienden. Overal komen we mensen tegen die een waterton en bundels takken op het hoofd dragen.

De dagen volgen elkaar snel en intens op, met hier en daar helpen op school en in de klassen. We delen de post uit die meekwam uit België. Hierbij wil ik een warme oproep doen naar alle mensen die een sponsorkindje hebben. Geef en briefje, tekening en foto mee naar Kenia. De glimlach die we telkens zien wanneer ze een foto van hun sponsor tegen hun hartje drukken geeft een goed gevoel. Wat zijn ze blij met iets eenvoudigs als een foto.

Wanneer we in het weekend wat werkjes uitvoeren op school horen we langs de open ruimte van het gebouw roepen: *"Mzungu, pole pole"* = *"Blanke, langzamer langzamer"*. Blijkbaar vinden ze dat wij, blanken te vlug werken... en polé polé is echt het woord dat vele Kenianen meermaals tot ons richten. Al vlug hebben we de indruk dat Kenianen een goed geheugen hebben. Ze herkennen ons in een wijde omgeving. Ze onthouden als je iets belooft en het niet na komt. 'Misschien' is voor hen een 'ja'! En 'nee' wordt voor ons het moeilijkste woord in een land waar veel tekorten zijn... Na enkele dagen zijn onze valiezen met kledij uitgedeeld en ik besef dat ik de volgende keer nog minder voor mezelf moet meebrengen...

We beleven mooie en aangrijpende momenten en zien dingen waar je met een touroperator niet komt. Ik had op voorhand veel gehoord en heel wat fotomateriaal gezien maar *"er zijn en het beleven"* is indrukwekkender dan ik dacht. Ik heb nu een goed beeld van hoe het er op school en dorp aan toe gaat en mijn respect voor Katrien en Dany is alleen toegenomen. Ze zijn zo intens bezig op school en omgeving. Iedereen doet beroep op hen. Ze proberen aan alles en iedereen zoveel mogelijk tegemoet te komen. Ook al blijft het vaak moeilijk om de echte Keniaan te begrijpen, ze doen dapper door of mag ik nu ook al zeggen: "we doen verder met heel ons team en alle mensen die het project een warm hart toedragen".

Na strand, safari, vele dorp- en schoolbezoeken is onze maand in Kenia voorbij.

Als jullie ooit een stukje Afrika willen bezoeken, dan kan ik dit stukje Kenia met het Rainbowproject warm aanbevelen.

IF YOU CAN DREAM IT YOU CAN DO IT,

Vera van het Rainbow4kids team

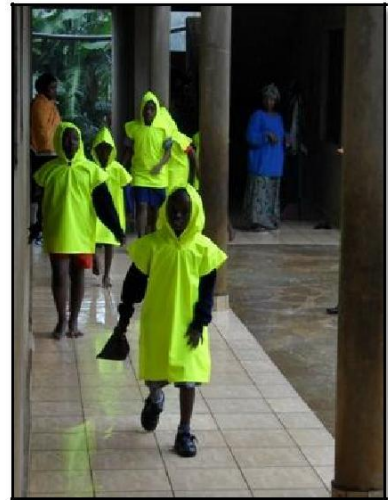
+++++

Nieuwsbrief oktober 2011

Kenya... Iedere keer opnieuw ervaar ik hoe sterk de verschillende gevoelens hier naast elkaar liggen... hoe sterk alles hier zo voelbaar is: verwelkomingen, afscheid nemen, oneerlijkheid, blijheid, onmacht, dankbaarheid... en alles is soms zo moeilijk te plaatsen en te aanvaarden. Gelukkig blijven al deze indrukken me nog steeds raken anders ben ik hier helemaal niet meer op mijn plaats!

Toen ik er begin oktober aankwam, merkte ik al heel vlug dat de Kenianen het heel moeilijk hebben omdat alle prijzen zo verschrikkelijk gestegen zijn. De gevolgen voor hen zijn dan ook zo schrijnend omdat zij met hun karig loontje moeten proberen te overleven... en dit wel in de letterlijke zin van het woord.

Daarbij kwam dan nog een nog nooit geziene regenperiode die aan veel 'huisjes' onherstelbare schade heeft aangericht. Hun makuti (=gedroogde bladeren) daken konden vaak de liters regen niet meer aan en sommige huizen zakten dan ook helemaal in elkaar. Wij konden onze kinderen droge kledij aanbieden en enkele zelfs een regenjasje, zodat ze droog bleven om naar het toilet te gaan. (Spijtig genoeg hebben we nog geen jasjes genoeg voor al onze kinderen...)

Gelukkig konden we ook , dankzij het blijvend vertrouwen en de steun van onze sponsors, weer heel veel mensen en kinderen blij maken met kleine dingen.

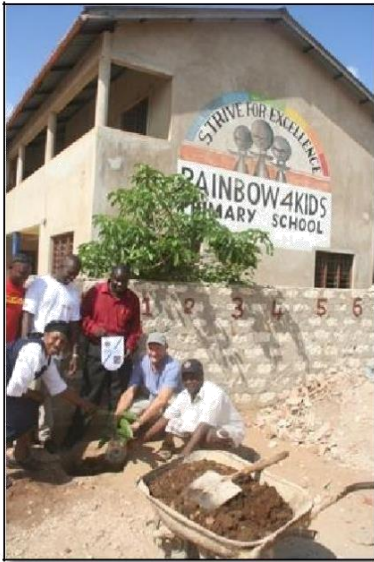
- Het tweede en derde leerjaar zijn begin september verhuisd naar hun nieuwe klas.

- Onze directeur is zo gelukkig en dankbaar met de nieuwe boekenrekken die zullen dienst doen voor onze schoolbibliotheek.

- De Lions club uit Halle schonk 16 fruitbomen. Deze hebben we verdeeld onder de school en ons dorp. En nu maar hopen dat ze vlug zullen groeien zodat we met z'n allen van de vruchten kunnen genieten.

- We hebben de eerste oogst van onze eigen groentetuin kunnen delen met de kinderen van “de club van de young farmers”, die zich hiervoor hebben ingezet. Het is de bedoeling om in de toekomst een deel van onze groenten zelf te kweken. Enerzijds drukt dit dan een beetje onze kosten voor het lunchprogramma, maar anderzijds leren onze kinderen hoe ze zelf groenten kunnen kweken.
- Eind augustus mochten we nieuwe vrijwilligers verwelkomen. Ze nemen gedurende enkele maanden de verantwoordelijkheid op zich om kinderen met leerproblemen te helpen en om de leerkrachten bij te staan bij de turnlessen en de knutselactiviteiten.

Intussen is de laatste maand van schooljaar 2011 gestart... Op 18 november sluiten we terug onze poort en ‘genieten’ onze Keniaanse kinderen van hun “grote vakantie”. Tijdens deze periode gaan de meeste gezinnen hun families opzoeken in het binnenland van Kenia (= up country). We *hopen* natuurlijk dat we dan begin januari onze kinderen terug kunnen verwelkomen op school. Want na een vakantieperiode moeten we spijtig genoeg vaak vaststellen dat sommige kinderen niet terugkomen omdat hun ouders ‘up country’ blijven. Dit doen ze soms omdat ze een betere job hebben gevonden... of om meer in de buurt van hun familie te blijven. Dit kunnen we hen natuurlijk niet kwalijk nemen, maar voor ons als Rainbow4kids team is het steeds moeilijk om het nieuws te mailen naar de sponsor. We kunnen dan enkel hopen op jullie begrip... Eind november betekent ook afscheid nemen van onze oudste kinderen. De leerlingen van class 8 staan nu voor hun eindexamens. Deze zijn heel belangrijk voor hun toekomst. Want aan de hand van hun resultaten zullen ze een uitnodiging ontvangen van verschillende secundaire scholen om verder te studeren.

Onze class 8

Elk van hen heeft een toekomstdroom, de ene al realistischer dan de andere... We hebben zelfs een leerling die president wilt worden. Spijtig genoeg zal voor de meeste van onze kinderen hun droom "een droom" blijven omdat hun ouders niet in staat zijn om hun verdere studies te betalen.

Hoe pijnlijk en oneerlijk het ook is, we moeten ervan overtuigd zijn en blijven dat ze, dankzij de Rainbow4kids primary school, toch een goede (basis)opleiding hebben gehad en dat ze dagelijks hun ontbijt en lunch hebben gekregen.

Gelukkig beseffen onze kinderen dit want tijdens mijn laatste gesprek met class 8 hebben ze elk om beurt hun dankbaarheid geuit. Het viel me op hoe vaak de meeste kinderen verwoordden dat ze onze school en sponsors nooit zullen vergeten en hun uitdrukkelijke wens was ook:

"mama rainbow, never give up... please!"

Lieve Rainbow4kids sympathisanten,

deze wens van "onze" Keniaanse kinderen wil ik heel graag vervullen maar meer en meer beseef ik dat dit echt niet kan zonder uw steun én vertrouwen... Laat ons alstublieft samen blijven geloven in *hun* betere toekomst...

SAMEN MAKEN WIJ ECHT WEL HET VERSCHIL!

*“Als ik zie welke gevolgen kleine dingen hebben,
denk ik wel eens... er bestaan helemaal geen kleine dingen”.*

Bruce Barton

Katrien
(Mama Rainbow)

uit naam van het Rainbow4kids team